

Nevin
Birsa

ZA BESEDO PROSIM

Zdaj prosim za besedo,
 da z zlogom zlomim smrt in kamen,
 koder zahajajo sovražniki blišča
 in mavric; za besedo, pravim, prosim,
 za besedo,
 ki je kot pahljača eksplozije
 in ostrejša od pokola nekega planeta,
 za besedo prosim:
 ne le tebe, človek,
 ki spiš na skalah, pod pušpanom
 ali ob svitku mesečine, ne le tebe,
 ki drhtiš kot vzpenjalka
 pod bakrenim nožem,
 prosim tebe, tudi tebe, tudi tebe,
 sin raket in ognjev,
 ki lahko predramijo pekel
 v najtanjšem živcu in v slehernem
 kolobarju jat in čvrstega lesa.
 Tebe prosim, preden v plamenu
 zagorim kot žrtev,

kot rezek smeh čustev, ki potem vse upepelijo.
 Tebe, tebe prosim.
 In tebe, vlažni kamen, odprti cvet,
 skrit za podobo
 pravega boga.

JEZDECI ŠTRLIJO
 V LASTNO VEKO

Jezdeci štrlijo v svojo lastno veko:
 visoko nebo ne prepušča
 njihove moči, pozabljeni meči
 se vgrezajo v pepelnato stran,
 proti geometrični celini srca,
 proti skušnjavam eocena.

Zadrgetajo ledeni dnevi,
 vzboči se krik krvne plazme,
 prodirajoč v najtanjšo silhueto,
 v delto zravnanih trav,
 posnemajoč vejevno temo,
 onkraj časa in daleč proč od tigrovih bliskov!

V PROPELERJU
 MRAVELJ

Vrane: jaz: čeprav tudi jaz,
 v senci mroža, v propelerju mravelj,
 čevelj, ki blodi,
 sam, ki blodim,
 obgrizeni srh cvetja meče
 abstraktno kitaro na vrata gore,
 kopni solza, postane bakla nad srcem,
 postane prostor v tipalkah,
 obisk dolgih praproti, ki me prepredejo,
 z eno samo uro zlatih kazalcev,
 z nemirnim, rjovečim spustom krvi izza temnih rešetk,
 izza misli, izza kamna, izza listov:
 Izpijte mrzlega satana
 iz jajčec mravljišča, iz skorje, ki je uvela,
 iz jedra, ki plove v kislini,
 izpijte barvno akcijo molka,
 (in škripljejo brvi
 v cvrčecem vonju davnine)!

PLAVAM V AKVARIJ
GROZEČEGA SNA

Nad krivenčasto lučjo mrejo dnevi:
Naj pride angel, ker se ptice
leskečejo same v sebi, o, naj že pride pozaba!

Z ogrlico trobentic
se dotaknem sonca in dlani se
zganejo v čudežu obtoka,
skozi veje se zganejo kristali stekla;
končno prihaja zatišje mraka:
a brez diha strmim v lastovke,
ki vdirajo v srce:
in če počijo vse žile,
naj klic obžari obraz!

Spet ihtijo pravljice,
iz globokega tolmuna
plavam v akvarij grozečega sna,
prav na robu smrti.

MRTVI HEROJ

Krvava jagoda mi zamegli vid,
cinober je duša velikih sonc:
Nesmrtni alkimisti,
razpršite moje dvome, labirint je odprt!
In ti, Harvey, mi boš jutri
izsušil krvni obtok,
to večno morje, ki sleherno noč
brlika nad skodelico svetlobe:
kitare dihajo jesen,
črna gmota ptic prhuta
skozi kristale in misli. Tedaj
začutim izpraznjeno ohišje srca,
zaslutim razrezano pokrajino:

O,

kam si stekla, kri,
kri iz mojih daljin v druge daljave,
brez mej, brez konca,
v mokre čačke na zidu,
ki jočejo proti jutrom,
kadar prihaja nov dan,
ki ne potrebuje živih ne in ne mrličev!